

Ben, 8 Şubat 1987 Pazar günü saat 16 da sanki acelem varmış gibi, altı buçuk aylıkken kasabanın Gazibey mahallesi künk çeşme sokağı no 7 de dünyaya gözlerimi açmışım deyemeyeceğim, çünkü anlatılanlara göre bir buçuk kiloluk, tırnakları olmayan, kulakları yapışık ve de o kadar acele ettiği halde gözlerini bile açamayacak kadar halsizmişim, eee tabii sizler kadar olmasa da bende altı buçuk aylık pekte kısa sayılmayan yoldan gelmişim, benim çok sabırsız olduğum daha o zamandan belliymiş!

İyi gelmişimde ne oldu, işte sizlerde halimi görüyorsunuz (acele ettiğime deyseydi bari). İlk üç dört ay ablamlara göre ağlamayı bile beceremiyormuşum (kapı gıcirtısı gibi) çocukluk işte. Eee altı buçuk aylık doğan çocuktan ne beklenir. Yaşamam bile bir mucize aslında. Tıp bana yaşayamasın diyor tıpa meydan okumuşum. Siz siz olun hiçbir işinizde acele etmeyim görmüş geçirmiş birinden size nasihat.

Fiziki halimden dolayı gitmediğimiz doktor kalmamış. İstanbul da Örnoram özel kliniğine bir yıl süreyle her hafta Salı, Perşembe, Cumartesi. Çapa Tıp Fakültesine ayda bir, Edirne’de, Edirne Tıp Fakültesine bir yıl her Salı günü, tedavi edilmek üzere ailem tarafından taşınmışım, Bulgaristan da bir ay, Çorlu da Çinli akupunktur tedavisi görmüşüm. Arnavut bir masöre bile gittik yıllarca. Şuanda da halen haftada bir gün Özel Melekler Özel eğitim kurumu ve Özel Balkan Özel Eğitim kurumlarında tedavi görüyorum. Yani anlayacağınız bebek evliya çelebi olmuşum ama işte Tıbbın bana yapabildikleri veya yapamadıkları ile aranızdayım ve sizlerin beni bu halimle aranızda almanıza ve benim durumumu bana unutturduğuz için hepinize sonsuz teşekkürlerimi sunmadan edemeyeceğim.

Altı yaşında Mehmet Akif anaokuluna gittim. Birinci sınıfı orada okuduktan sonra. İkinci sınıftan da beşinci sınıfa kadarda İrfan Macar ilköğretim okulunda geri kalan üç seneyi de Atatürk ilköğretim okulunda okudum.

Ortaokul bitti ve liseye geldim. Lise bir de fen alanından bir derste tarihimde ilk defa 100 aldım (kimya). Tek lise bir de değil lise iki de ilkler var. Edebiyat tan 80, fizikten 10, karnede ilk 1 gibi.

Kısaca lise böyleydi. Üniversite yılları ise hemen, hemen aynı gibiydi (notlar bakımından). ÖSS sınavının tercihlerini Sakarya üniversitesi (SAÜ) Adapazarı Meslek Yüksek Okulu (ADAMYO) İnternet Destekli Öğretim (İDO) Bilgisayar Teknolojisi ve Programcılığını (BTP) seçtim. Örgün okumamanın zorlukları var tabii ama kolaylıkları da var.

Lakabım tospa. Bu lakabın takılış nedenleri çok. İlki arabamda 3 vitesten ilki tospa olması.2.si arabamı kullanırken eğildiğim zaman tospa ya benzediğim bezemem. Sonuncusu da yaptığım her işi ağır yavaş yaptığım için. Bence 3 nedende doğru (eee bir şeyi 40 defa söylerseniz olurmuş kim bilir kaç kere söylendi). Kabullendim de size ilkokul 5 ten beri bir şey söylenirse kabul etmekten başka çareniz kalmıyor. Tospa hayvanını severim sessiz sakin kendi halinde kimseye zara vermeyen bir hayvan olduğundan.

Şu lakapla o kadar ün yaptım ki. Bir gün arkadaşı telden arıyorum ben Burak dedim hangi Burak dedi tospa dedim hah öle söylesene be oğlum dedi. Adımdan çok bu lakap kullanılır. İyide oluyor geçi dünyada bir sürü Mehmet Burak var ama hiç benim kadar akıllı bir tospa yok.

Ben sporun her dalını severim. Buz Hokeyi, Futbol, Basketbol, Tenis, Formula 1, Boks, boks kendi üzerimde oynanmadığı sürece izlemeyi severim kısaca sevmediğim spor dalı yok. Özellikle takip ettiğim futbol, Formula 1 ve bilardo.

Sevdiğim dersler fizik ve kimya. Tabi ki bu kadar değil beden ve rehberlikte var. Kim son saydığım dersleri sevmiyor ki? Atom ve kuvvetlerle oynamayı seviyorum. Daha doğrusu maddeye merakım var. Çoğu kişi fizik ve kimyayı çok zor görür. Ben ise sadece zor görüyorum. Çalışınca yapılacağına inanıyorum. Hem zor olsa bile ben zoru severim. Sevmekte zorundayım zaten. Bende kolaya kaçtığım yerler var ama çoğu zaman zorluklarla mücadele ediyorum.

Müzik seçmem yabancı müzik, Türk sanat, rap, metalika hiç fark etmez. Benim müzik listemde her tür müzik var. Ve hepsini severek dinlerim. Yemek seçmem dayak ve zehir hariç tabi ki.

Kendim diye söylemiyorum insanları güldürürüm. Çok iyi dert dinlerim. İnsanları iyi anladığıma inanıyorum (onlar beni anlamasa da). Lisede 26 kişilik sınıfın bütün herkesin sorunlarını kederlerini bilirdim. Aynı zamanda iyi sır tutarım. Bilmiyorum bu yazıyı okuyanlar neler düşünür (üüüüfff Burak çok sallamışın diyenleriniz varsa eğer kusura bakmayın o kadarda olsun kendimi yağlayayım dimi)

Kolay kızmam, kızamıyorum çünkü her insan kendine göre haklıdır (her zaman) kendini onun yerine koyduğunuzda dahi iyi anlıyorsunuz. Hatta öyle ki suçun bazen sizde olduğunu anlıyorsunuz. Nasıl ki her olayın bir iyi tarafı birde kötü tarafı varsa... Yani irtibatı koparmam.

Acıya dayanıklıyım. İnsan bağırmaktan da bıkıyor artık. İkinci paragraftaki adı geçen tedaviler beni açığa dayanıklı ses çıkarmaz hale getirdi. 04 senesinde bir doktora gidiyordum. Bir gün doktor “ben bu işi 20 senedir yapıyorum bu çocuk kadar sesiz çocuk görmedim onun çektiği acıyı bir ben bide ALLAH biliyor” demişti. Dedim ya zoru severim diye oda bunun bir parçası.

Kuvvetliyim eee ne olacak doğumumdan beri beyinler, polenler, arı sütleri, vitaminler, yemediğim hiç, hiç, hiçbir şey kalmadı bunları bir kediye verseniz aslan olur. Aslan kadar olmasa da gene o kadar varım. Ama şimdi küçükken yediklerimden tiksiniyorum. Kendi kanımı bile içtim (tospa hayvanının kanı). Tedavi adına çok şey yaptık ama sonuç karşınızda.

Türkçeyi kullanma konusunda çok hassasım. Konuşma dilinde “like, story, link, kill” gibi kelimeler kullananlara çok kızıyorum. Herhangi bir İngiliz Youtube’daki olumlu tuşuna “beğeni” desin ben ömür boyu like diyeceğim söz veriyorum. Peki bir İngiliz öyle bir şey der mi? Ya da bir Fransız bunu yapar mı? Ben neden yapıyorum? Ben onlar kadar vatanımı seviyorum. Anayasanın maddelerinde toprak ile dil aynı maddede geçmiyor mu? Toprağı satınca vatan haini oluyorsunuz da dili satınca neden vatan haini olmuyorsunuz? Çok takığım bu konuya sırf bu yüzden. Dili “Hikâye”ye “Story” dediğinizde havalı değil dilinizi satmış oluyorsunuz. Türkçenin hiçbir eksikliği yok eksik sizlerde.

Bilgisayarı ve kendi arabamı iyi kullanırım. Bilgisayarcı nasıl yazı yazdığını gördü çok şaşırdı. Eee ağzında bir kalemle yazdığını görünce... Fiziksel farklılığımı bir yerde farklılık göstererek kapatmak zorundayım (başardığıma da inanıyorum). Bana yetecek kadar bilgisayarda hızım da var bana yetiyor. Arkadaşlar ve ailem hayatı kolay hale getiriyor. Onlar olmasa hayat benim için çekilmez hale gelir